

nemlig denne Variation af Navnene, f. Ex. Niels Hansen, Hans Nielsen, Niels Hansen osv. Det, som Forordningen vilde gennemtvinge, var, at man antog faste Familienavne, saaledes at Fader, Søn, Sønnesøn osv. havde samme Navn. Det var Noget, som man vistnok med Frie fandt havde store Fordele, og derfor var det, man gav den nævnte Forfrist. Men jeg gaar ud fra, at dette Bud om, at der skulde antages faste Familienavne, er i den lange Arrække, som er gaaet siden 1828, blevet opfyldt. Jeg antager, at det idetmindste kun er aldeles undtagelsesvis, at der endnu skulde forekomme noget Tilfælde, hvor Forordningens Bud ikke er efterlevet, hvor de Paagjældende ikke have antaget et bestemt Familienavn, hvad enten det nu er et Navn paa „sen“, Hansen, Petersen eller beslægtede, eller et Navn, valgt efter en By, eller et hvilket som helst andet Navn. Jeg siger derfor, at jeg antager, at Forordningen af 30te Mai 1828 nu maa siges at have ophørt at virke. I ethvert eneste Tilfælde, hvor en Familie af Hensyn til denne Forordning har antaget et Navn, f. Ex. Petersen, er jo nemlig Forordningens Regel opfyldt; i ethvert saadant Tilfælde er det gjort, som Forordningen vilde, at der skulde gjøres: der er antaget et fast Familienavn, som gaar fra Fader til Søn og Sønnesøn og saaledes i det Uendelige. Derfor gjorde jeg den, saavidt jeg skjønner, meget ustyrlige Bemærkning, at Justitsministeriet i Overensstemmelse med Kultusministeriet ikke havde antaget, at det vilde nytte ligesom at blive staaende ved denne Forordning af 1828, fordi jeg antager, at den er opbrugt, men at man maatte komme med en ny Regel, der isvrigt kunde være beslægtet med den af 1828, og som skulde gaa ud paa, at det kunde være en Mand tilladt ved sit Barns Daab at give det et andet Familienavn end det, han havde. Det var i denne Forbindelse, at jeg tillod mig denne Bemærkning angaaende Forordningen af 1828, og jeg fandt mig foranlediget til at fremhæve det, fordi jeg troede, at det var et Emne af almindelig Interesse, og jeg derfor nødig vilde have, at der skulde her ske urigtige Foresillinger om, hvorledes det hænger sammen med denne Forordning. Det følger af sig selv, at efter som Forordningen er gennemført, bestaar der ikke her i Landet nogen almindelig Frihed til at antage, hvilket Navn man vil, thi det Navn, en Familie engang har antaget efter Forordningen, skulde den naturligvis beholde. Ellers var jo ogsaa den hele Foranstaltning meningsløs.

Larsen: Saavidt jeg mindes, har Spørgsmaalet om, at en Forordning skulde være udtømt, foreligget her i Thinget for nogle Aar siden ved

en anden Leilighed. Det var Skoleanordningen af 1814, som der var Spørgsmaal om, og ærede Medlemmer vilde mindes, at dengang var det en for Ministeriet høist fremmed Tankegang, at en Forordning kunde siges at være udtømt. Hvad Forordningen af 1828 angaar, kan jeg ikke skjønne, at den høitærede Minister virkelig har Ret. Jeg tror, at den høitærede Minister ser altfor for meget paa Sagen og ikke lægger tilstrækkelig Vægt paa, hvad der var Forordningens Niemærke. Man kan paa flere Steder træffe Udtalelser om, hvad Meningen var i 1828. Jeg skal atter nævne Skrivelsen af 22de Oktober 1829, hvor der tales om den givne Bestemmelses Niemærke sam gaaende ud paa at tilveiebringe ogsaa blandt Almuellassen noksom kjendelige og forskjellige Navne. Dette kan virkelig ikke siges at være opfyldt ved den Tilstand, hvorunder vi nu leve.

Ordføreren for Forespørgerne (Dønnergaard): Naar den høitærede Minister holder sig til Forordningen af 1828, og at Forordningens Bestemmelse om Antagelsen af faste Stednavne skulde være opfyldt, saa maa den høitærede Minister erindre, at denne Forordning kom som et Raadbud, uden at det kunde siges dengang at være gaaet op for Almuen som Helhed, hvad det betød at have et bestemt Slægtnavn. Den høitærede Minister maa endelig huske paa, at der er megen Forskjel paa det Trin, Oplysningen stod paa i 1828, og det Trin, hvorpaa den nu staar, og at der er megen Forskjel paa den Del, Almuen dengang tog i det offentlige Liv, og den Del, den nu tager deri. Det maatte jo absolut være Meningen, og de Præster, der havde den rette Forstaaelse af Forordningen, lagde ogsaa saavidt mig bekendt Forældrene paa Sinde, at hvad det kom an paa, var, at Børnene fik Stednavne. Jeg veed Præster, der gennemførte det saaledes, og jeg synes, at det var en smuk Tankegang, at, naar et Barn skulde døbes, saa skulde det være med et af de paagjældende Markers Navne f. Ex. Gammeltoft, Bust, Skov, og hvad de forskellige Steder ellers hed. Men hvor denne Forstaaelse af Forordningen ikke var tilstede, idet Livet ikke var moden, hvor man nytedes med at optage de almindelige Navne som Jensen eller Petersen, kan det ikke paa nogen Maade siges, at Forordningen har gjort sin Nytt. Endvidere henviste den høitærede Justitsminister til de Ulemper, der fandt Sted ved Forandring af Navne; men jeg vil nok tillade mig at spørge, om der ikke er Ulemper for Administrationen, saaledes som Navnene ere nu? thi hvorledes mener man, at Administrationen skal finde Rede paa de 1,500 Peterjener, 1,400 Hansener, 1,100 Jensen osv. osv., der findes blot her i Kjøbenhavn?